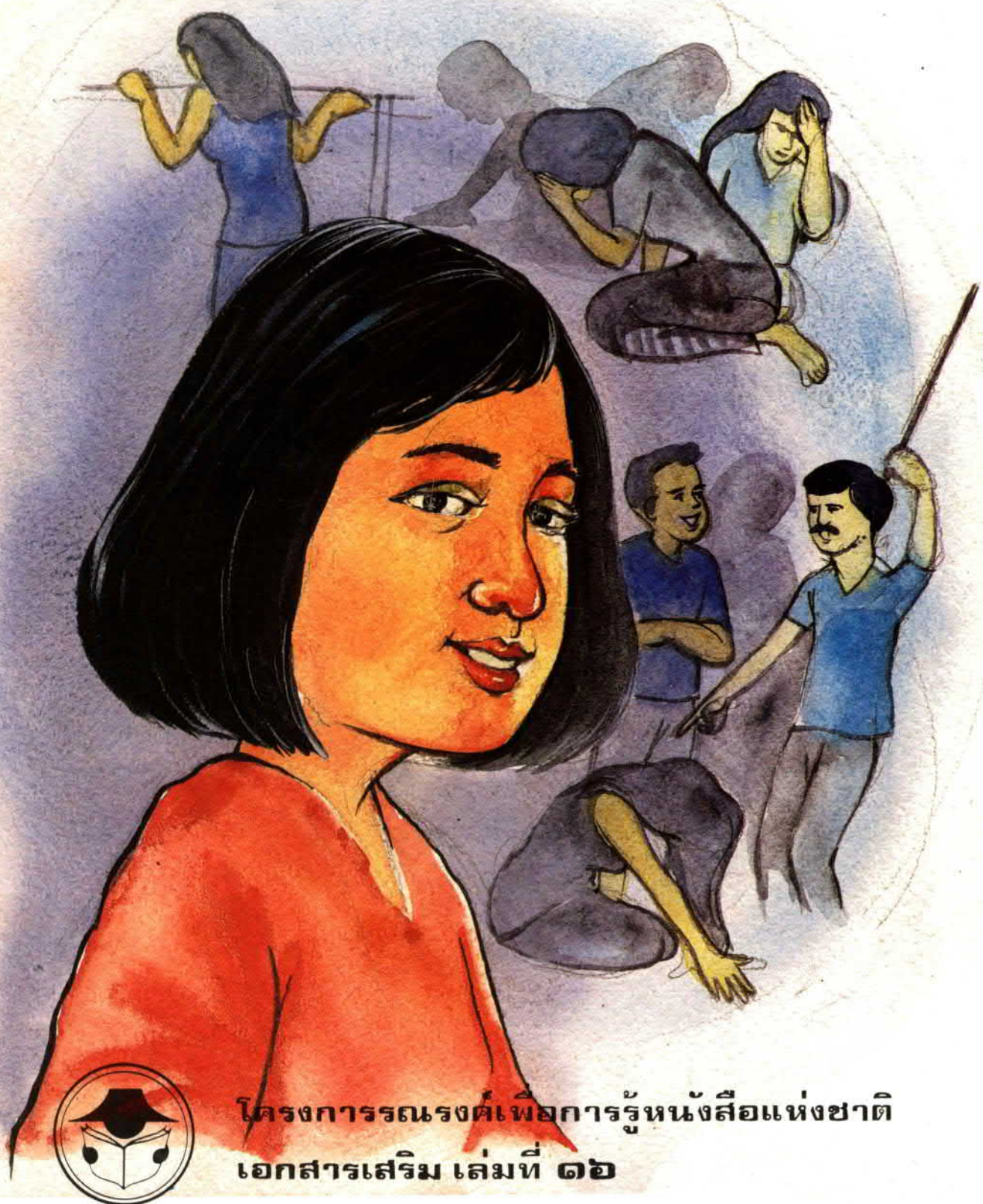

บทเรียนขอเบญจฉวี

โครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ
เอกสารเสริม เล่มที่ ๑๒

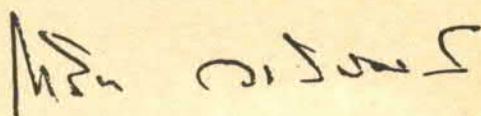
เรื่อง จินตนา ไบกาชุย
ภาพ วิวัฒน์ไชย จันทน์สุกนธ์

คำนำ

ในสังคมปัจจุบันหนังสือเป็นพื้นฐานในการสื่อความหมาย และแสวงหาความรู้เป็นเครื่องมือที่จะช่วยสร้างความเข้าใจระหว่างประชาชนด้วยกัน และระหว่างรัฐบาลกับประชาชน การรู้หนังสือไทยจึงเป็นสิ่งจำเป็น เป็นสิทธิและบริการขั้นพื้นฐานที่ประชาชนทุกคนพึงได้รับ และเป็นการรักษาไว้ซึ่งมรดกของชาติที่สืบทอดต่อกันมามากกว่า 700 ปี

เพื่อป้องกันการลืมนหนังสือและปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้รู้หนังสือได้รับประโยชน์จากการอ่าน กรมการศึกษานอกโรงเรียนจึงได้ขอความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ตลอดจนผู้ที่มีจิตกุศลจัดทำเอกสารเสริมการอ่านขึ้นเพื่อเผยแพร่ในพื้นที่ที่มีการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือ หนังสือแต่ละเล่มนี้จะมีเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ ให้ความเพลิดเพลิน และใช้ภาษาเหมาะสมสำหรับผู้เริ่มอ่าน

กรมการศึกษานอกโรงเรียนขอขอบคุณ ผู้เขียนและคณะทำงานด้านเอกสารเสริมโครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติไว้ ณ โอกาสนี้ ที่ได้สละเวลาจัดทำเอกสารเสริมเล่มนี้โดยมิได้รับค่าตอบแทนแต่ประการใด

(นายโกวิท วรพิพัฒน์)

อธิบดีกรมการศึกษานอกโรงเรียน

ปีนี้ฝนแล้ง ทุกรอบครัวในหมู่บ้านทำนาไม่ได้ผล ไม่มีข้าวกิน ไม่มีเงินใช้ คึ้นหนึ่งมีหญิงขายยามาฉายในหมู่บ้าน ชายหนุ่มทำทางดีมาติดสนิทกับแม่เฒ่าบุญตาแม่ของบุญฉวี พร้อมกับแนะนำตัวว่าเขามาจากกรุงเทพฯ ต้องการคนหนุ่มคนสาวไปทำงาน

“หนุ่มสองคนนี่ทำทางฉลาด” เขาชี้ไปที่บุญฉวีและคำหวาน เพื่อนของเธอ “อยากไปทำงานในกรุงเทพฯ ไหม?”

รุ่งเช้าพ่อแม่ของเด็กหนุ่มเด็กสาวต่างพูดจาซักถามเรื่องการไปทำงานในกรุงเทพฯ อย่างสนใจ ผู้ใหญ่บ้านให้ความเห็นว่า “ข้าไม่ค่อยไวใจ มีข่าวสาว ๆ ถูกหลอกไปเป็นผู้หญิงหากินบ่อย ๆ”

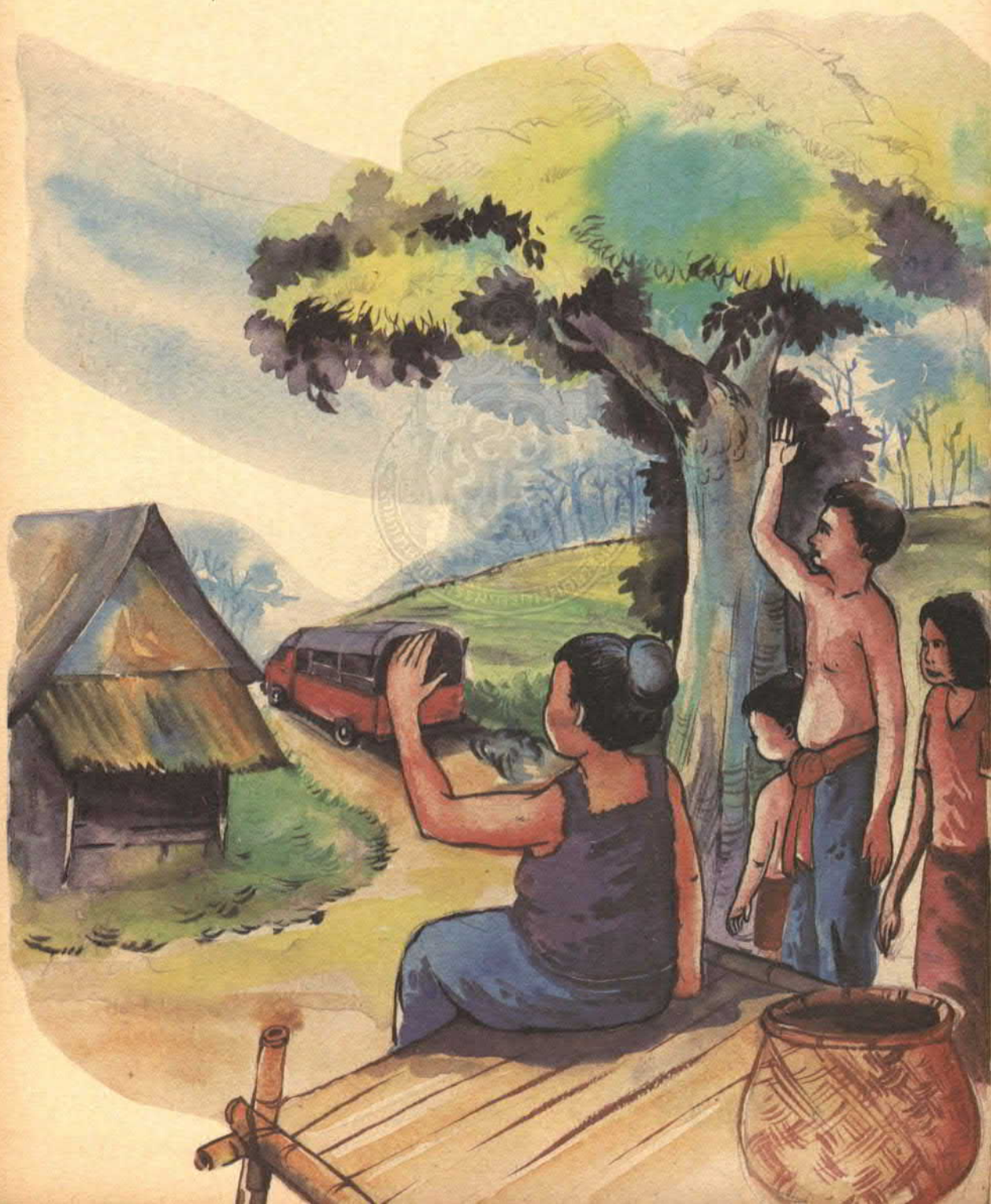
แม่เฒ่าบุญตา “คนจนไม่มีทางเลือกหรือผู้ใหญ่ พ่อเฒ่าคำก็จะให้คำหวานไปกับบุญจวีด้วย”

บ่ายวันนั้นรถบรรทุกเล็กก็พาบุญวี คำหวานและเพื่อน ๆ
ทั้งชายหญิงอีกสี่ห้าคนออกจากหมู่บ้าน พ่อแม่พี่น้องต่างพากันมา
ส่งด้วยความเป็นห่วง

กลุ่มคนในหมู่บ้าน “ไปดีมาดีนะ”

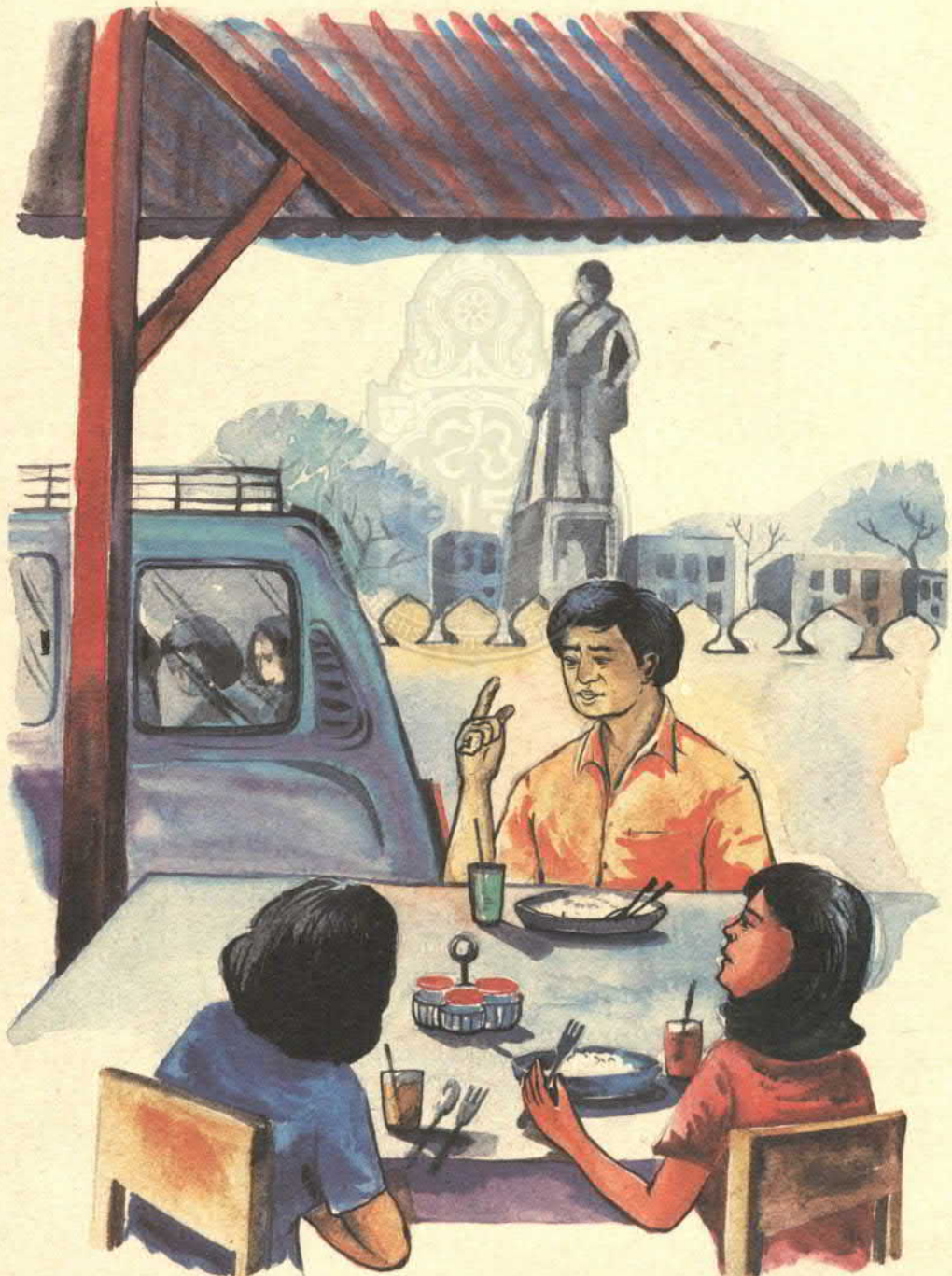
หนุ่มสาวในรถ “ไปละนะ”

เย็นมากแล้ว ชายหนุ่มทั้งสองคนจอดรถที่ร้านอาหาร บอก
ให้ทุกคนสั่งอาหารกินตามใจชอบ

“ลองของแปลก ๆ ที่ไม่เคยกินดูบ้างนะ”

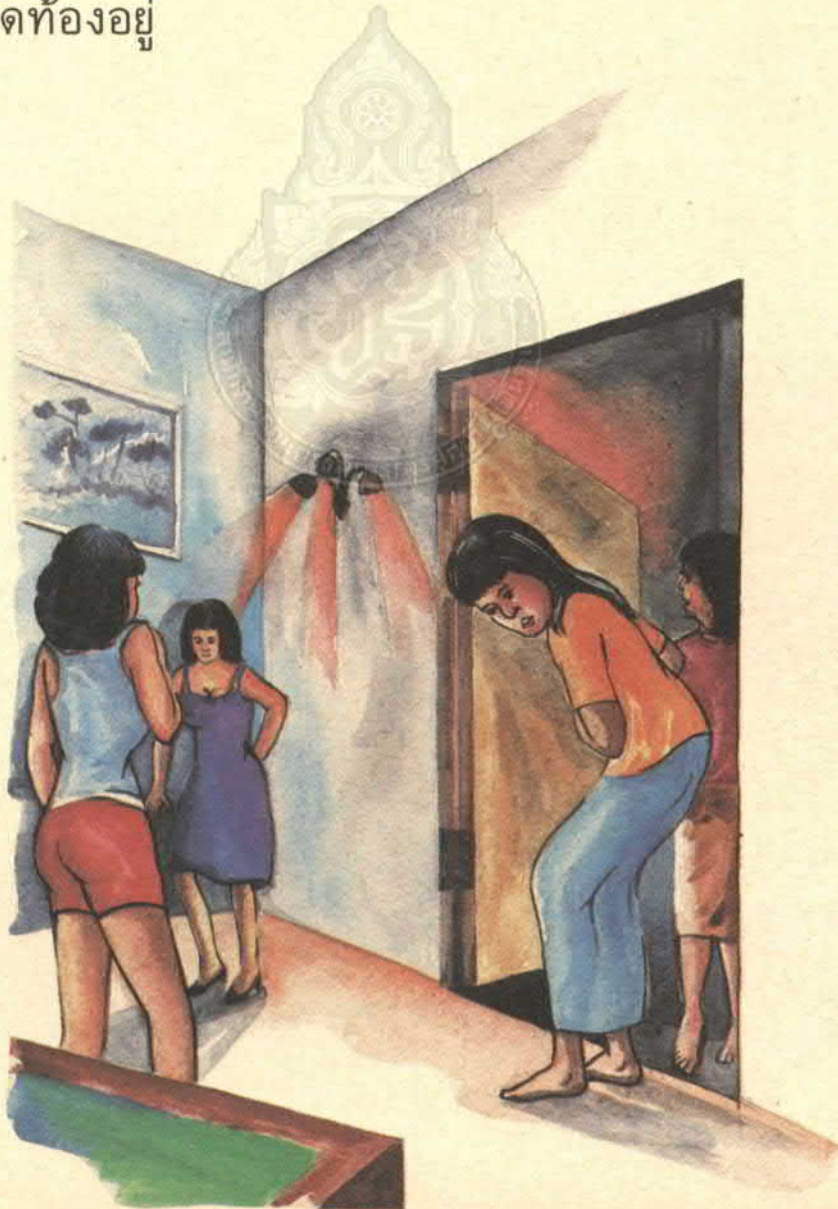
บุญจวี คำหวาน และเพื่อน ๆ สั่งอาหารที่ตนชอบกินอย่าง
อร่อย

พอถึงกรุงเทพฯ ทุกคนตื่นเต้นกับตึกรามบ้านช่องและแสงสี
ชีชวนกันดูอย่างตื่นเต้น รถมาจอดที่บ้านหลังหนึ่ง มีรั้วมิดชิด หลัง
บ้านเป็นทุ่งโล่ง เห็นถนนใหญ่อยู่ลิบ ๆ

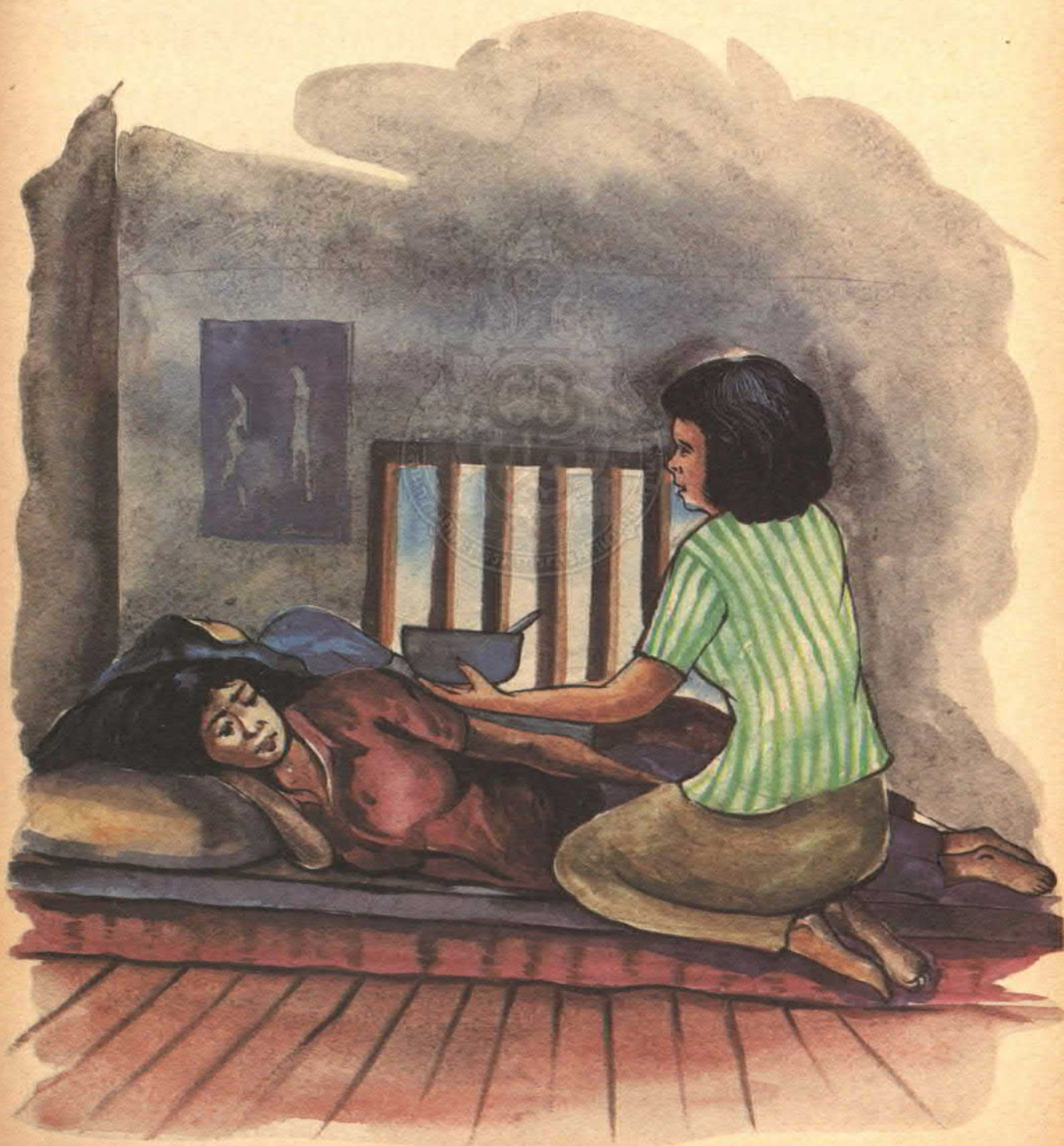
“พวกผู้หญิงลงที่นี่” ชายคนหนึ่งสั่ง “พวกผู้ชายต้องไปพัก
ที่อื่น”

ในบ้านมีสาว ๆ หลายคน นั่งบ้างยืนบ้าง กำลังคุยกันเสียงดัง
พอเห็นบุญฉวีกับเพื่อนสาวก็ร้องบอกกัน “เฮ้ย น้องใหม่มาแล้ว
อ้าวปวดท้องหรือ” คำหลังหันไปถามบุญฉวี เพราะเห็นหน้าซีด
และงอตัวกดท้องอยู่

บุญฉวีและคำหวานท้องเสีย ต้องเข้าห้องน้ำตลอดคืน รุ่งเช้า
ยังนอนหมดแรงอยู่ ทั้งบ้านเจียบสวด หญิงสาวคนหนึ่งเป็นคนบ้าน
เดียวกับบุญฉวีนำข้าวต้มมาให้กิน

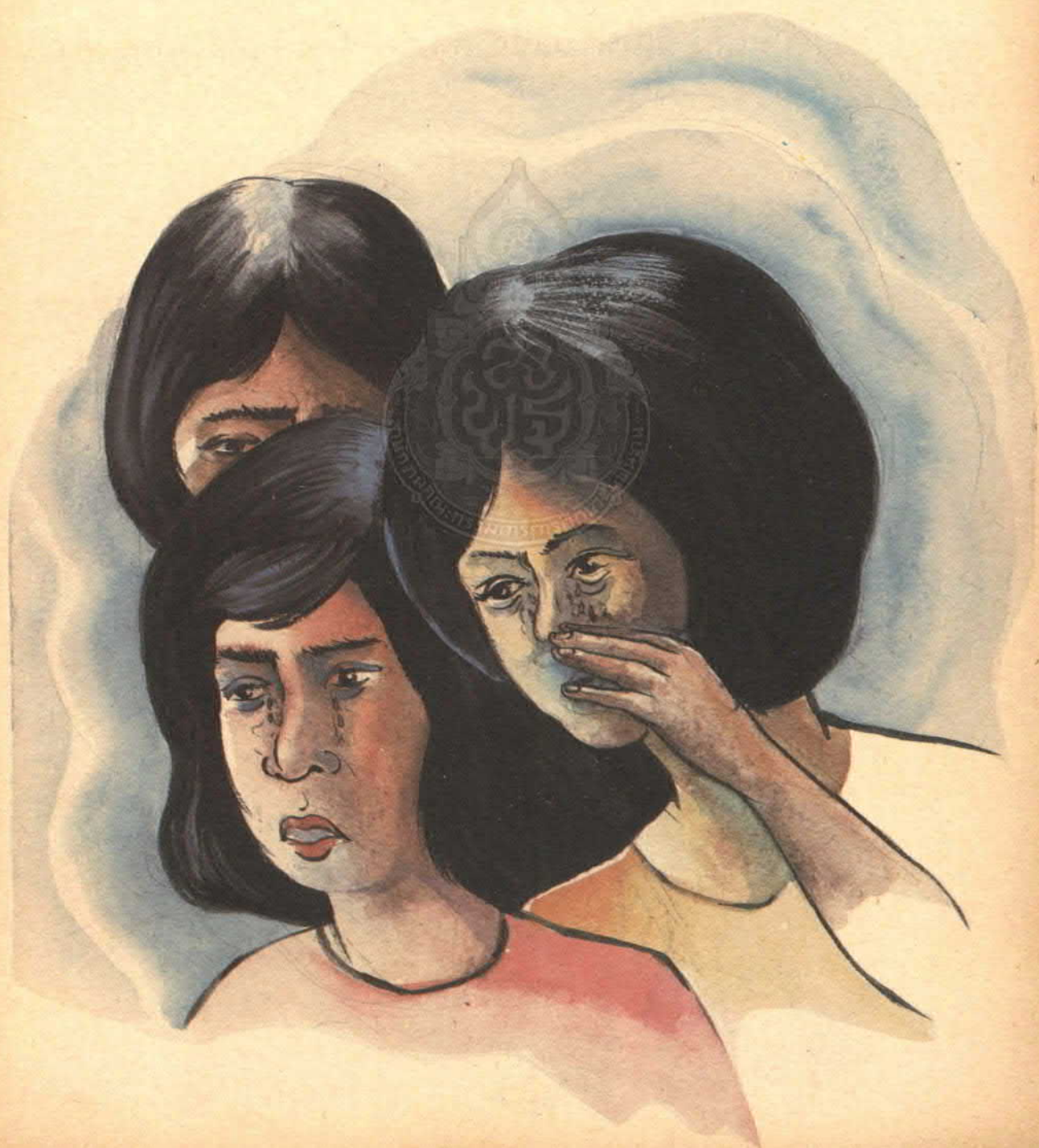
“กินเสียหน่อย ค็นนี้จะได้มีแรงทำงาน”

“งานอะไรพี่” บุญฉวีและคำหวานแย่งกันถาม หญิงคนนั้น
มีท่าทางหวาดกลัว หันหน้าหันหลังแล้วกระซิบกระซาบว่า

“ขายตัว อีน้องถูกขายมาคนละสองหมื่นแน่ะ”

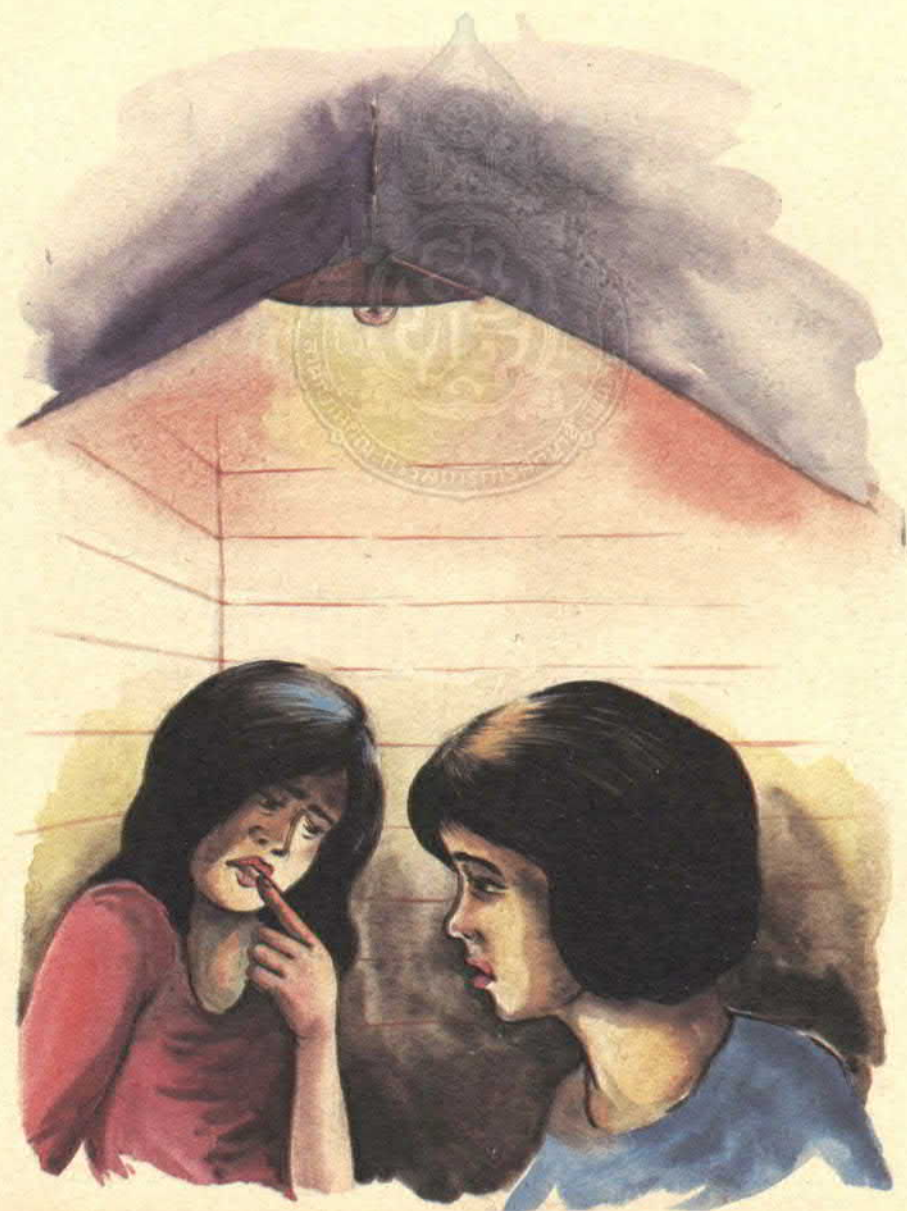
บุญฉวีและคำหวานตกใจถึงกับร้องไห้ ประจักษ์กันว่าต้อง
แก่งแย่งทำเป็นห้องเสียต่อไปอีก

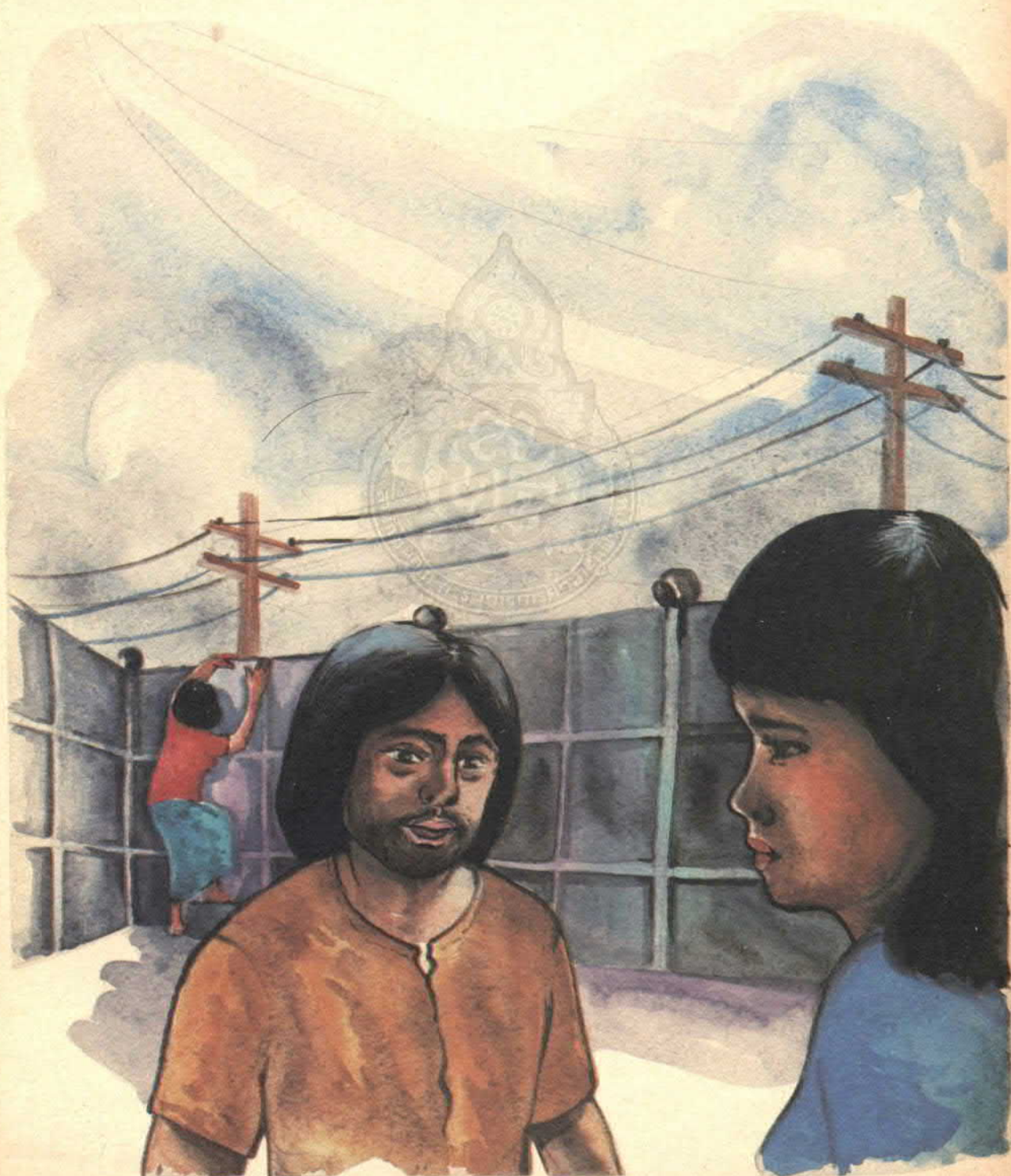
ตอนคำผู้คนเริ่มพลุกพล่าน เสียงตะโกนพูดคุยสลับเสียงด่าทอของบรรดาหญิงขายตัว ขณะแต่งตัวรอแมงดาจับออกไปหาเงินตั้งลั่น บุญจวีและเพื่อน ๆ ซุกตัวอยู่ในห้องฟังเสียงเหล่านี้อย่างระทึกใจ

“เฮ้ย อีตัวที่มาเมื่อคืนทำไมไม่ลงมา” เสียงชายคนหนึ่งร้องถาม

“ท้องมันเสีย ขึ้นให้รับแขกได้ตายคาห้อง” เสียงผู้หญิงคนหนึ่งตอบ

ผู้หญิงคนอื่น ๆ ออกไปหมดแล้ว ในบ้านเหลือแต่บุญฉวี
และเพื่อน ๆ หน้าบ้านมีชายวัยกลางคนทำทางตุ้ยเฝ้าอยู่ คำหวาน
แกลังไปขอยาแก้ท้องเสียแล้วชวนคุยพอได้โอกาสบุญฉวีรีบย่อ
ไปปิ่นร่วงหลังบ้านหนีออกไปอย่างรวดเร็ว

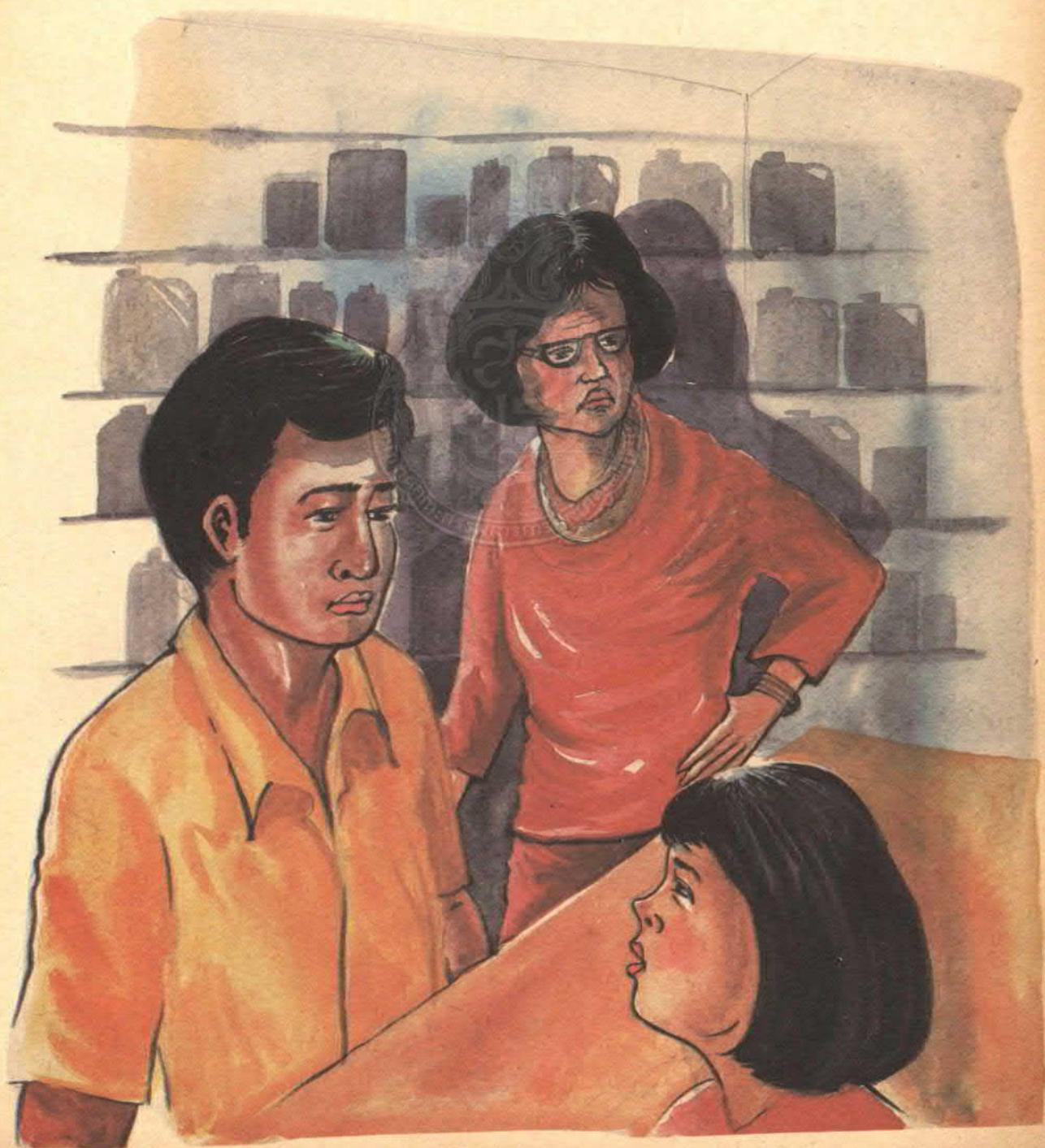

บุญฉวีวิ่งตัดทุ่งนาไปถึงถนนใหญ่ พบป๋มน้ำมันจึงวิ่งเข้าไป
ไปละล้าละลักเล่าเรื่องให้ลูกจ้างของป๋มฟัง ลูกจ้างจึงพาไปหาคุณชัย
เจ้าของป๋มซึ่งกำลังทำงานอยู่ในห้องกระจก ขอให้ช่วยเหลือ

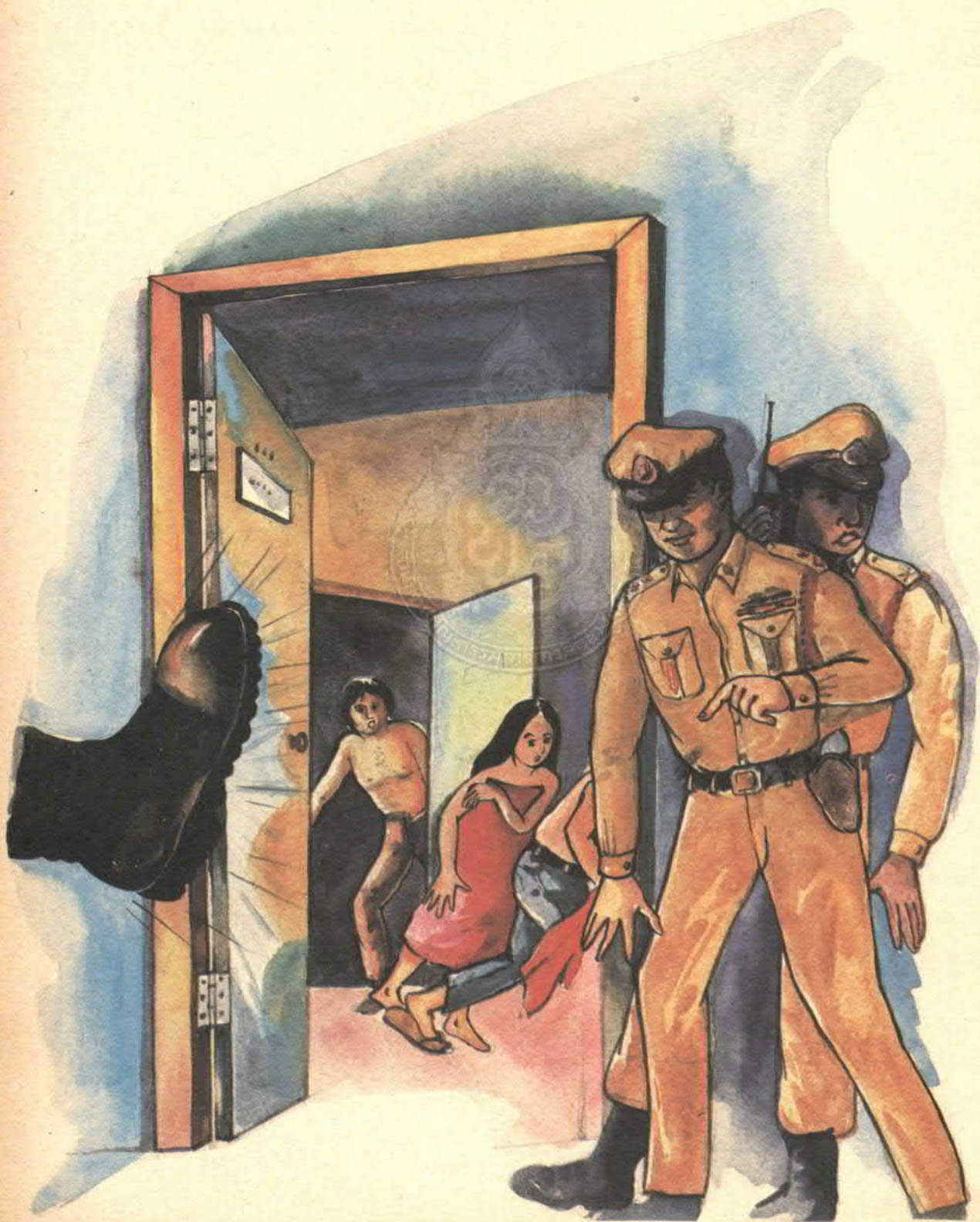

คุณชัยมีนางสาวทำงานเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้หญิงและเด็ก
ที่ถูกกดขี่ไม่เป็นธรรม จึงโทรศัพท์ไปบอก นางสาวคุณชัยรีบมาที่
ปั๊มทันที

“ชัยพาบุญฉวีไปพักที่บ้านฉุกเฉินก่อน น่าจะรีบหาทางช่วย
พวกที่ยังอยู่ในบ้านนั้น”

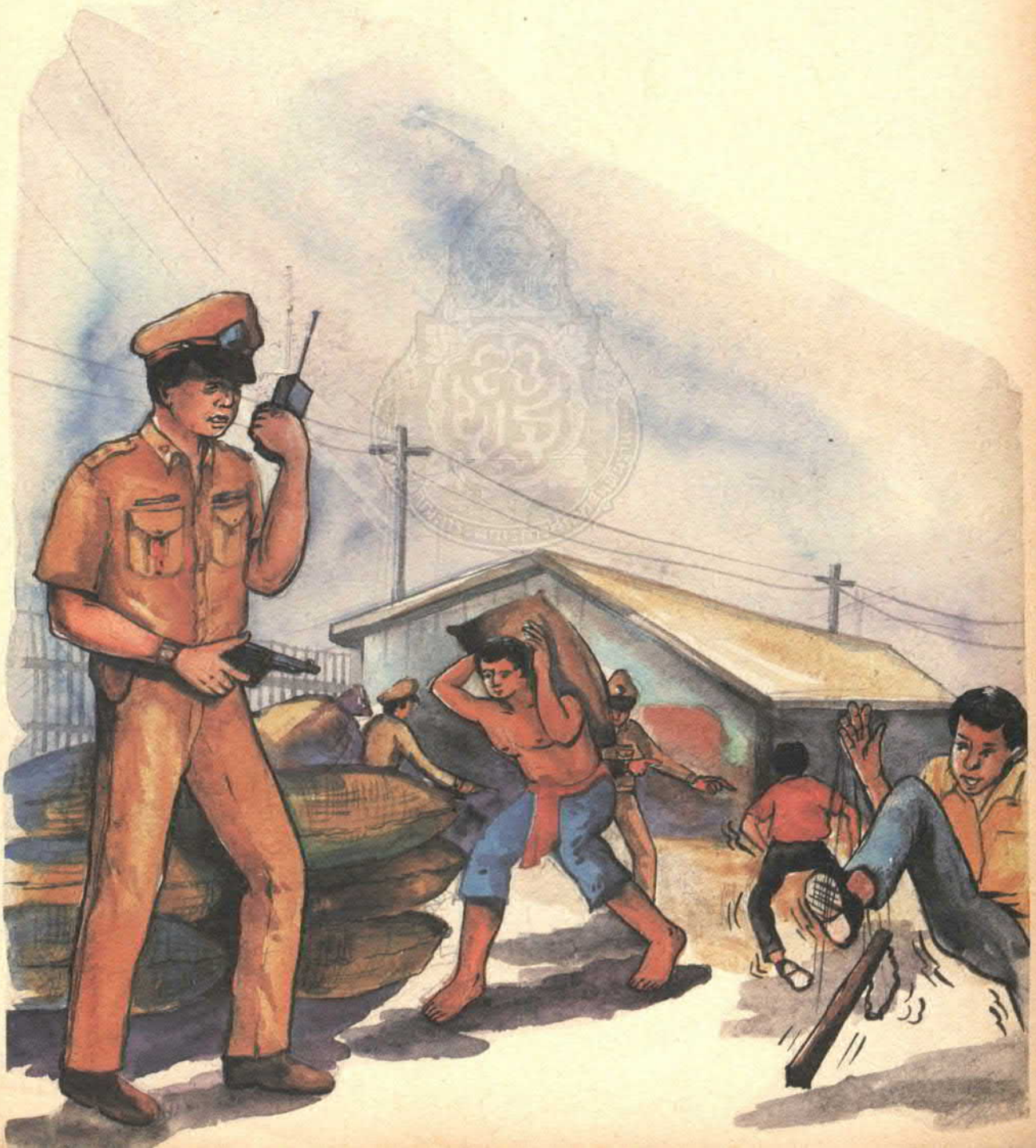

นางสาวของคุณชัยรีบไปหานายตำรวจที่คุ้นเคยกันแล้วเล่า
เรื่องให้ฟัง นายตำรวจรีบวางแผนเข้าจับกุม และช่วยพวกของ
บุญจวีออกมาได้ทั้งหมด

บุญฉวีเล่าเรื่องพวกผู้ชายที่มาพร้อมกันถูกพาแยกไปที่อื่น
ให้ตำรวจฟังด้วย ตำรวจสืบทราบพวกผู้ชายถูกหลอกไปทำงาน
หนักบนเรือนขนแป้งมันในจังหวัดชายทะเลจึงติดตามไปช่วยออกมา
ได้อีก

สมาคมสตรีที่นำคุณชายทำงานอยู่ส่งบุญฉวีและเพื่อนๆ
กลับบ้าน ญาติพี่น้องดีใจมาก

สมาคมสตรีแห่งนั้นยังได้จัดส่งคนไปฝึกฝนอาชีพต่าง ๆ ให้ชาวบ้านในหมู่บ้านของบุญจวีอีก เป็นต้นว่าทอผ้า ทอเสื่อ เพาะเห็ด เลี้ยงไก่ ทั้งนี้เพื่อให้ใช้หารายได้นอกฤดูทำนา

บุญฉวีได้แต่งงานกับคนรักซึ่งอยู่หมู่บ้านใกล้เคียงกัน นอก
ฤดูทำนาเธอทอผ้าพื้นเมืองขาย มีความสุขอยู่กับครอบครัวของเธอ
เธอตั้งใจสอนลูกสอนหลานว่าอย่าเชื่อคำชักชวนของใครง่าย ๆ

บุญฉวีมีลูกสาวกำลังช่างพูด ว่าง ๆ เธอมักจะเล่าให้ลูกฟัง
ว่า

“วันหนึ่งมีหนังขายยามาที่หมู่บ้านเรา...”

“หนังขายยาเธอแม่” ลูกสาวถาม ตาเป็นประกายแวววาว

ความรู้คือแสงสว่าง

เนื้อเรื่อง
ทำนอง จงกล พิมพ์วามิ

เรียบเรียงเสียงประสาน ปราจีน ทรงเผ่า
ขับร้อง ชรินทร์ เทพชัย

ความรู้คือแสงสว่าง ที่จะนำทางเชิดชูชีวิ มัวนั่งเฉยละเลยไม่ไยดีชั่วชีวิต
นี้คงมีแต่ทุกข์ระทม ใฝ่หาวิชาดีกว่า เพื่อพัฒนากำนันยม ความไม่รู้อดสูดูโง่งม
ชีพเราต้องจมถูกเขาหยามข่มดูแคลน

วอนน้องที่คนมีเงินตรา คนมีตำรา คนมีวิชามากแสน อย่าดูดาบ ช่วย
ดึงคนที่ขาดแคลน วิชาเขาด้อยเหลือแสน ทัวแดนเฝ้ารอคอยครู

ความรู้คือแสงสว่าง มาร่วมกันสร้างชาติไทยเฟื่องฟู ร่วมอาสาช่วยสอน
คนไม่รู้ เขาเฝ้าคอยครูวันนี้อยู่ที่ป่าดอน

พ่อขุนรามฉฉฉฉคนไทย
อ่านเขียนได้กัฉฉหรืฉฉยัง